

Lucia Dărămuș**Chipul**

Ay, ay, mie! Glasul lebădă al inimii
 Ce noapte de chin ascunde?
 Ce taină amăgitoare a vieții
 S-a ferecat în pasul tic-tac tic-tac tic-tac
 Al magului poet?
 E lună plină, lună îmbălsămată în spumă
 Mirositoare a primăvară descărnată
 Pe ramul vers fantasmă de măr vestit
 O mână l-a aruncat, altele trei l-au dorit.
 Fulgere, trăsnete, tunete, Ay cântece
 Ay urlete, Ay scântece sub vraja sorții –
 Ne iubim pățimaș, azi ne iubim
 Mântuim ochiul stană al morții...
 Ne iubim pățimaș, azi ne iubim
 Vindecăm lumea spital –
 Noi, POETII!
 Noi Magul, Noi Christosul
 Rădem, plângem, Ha-Ha Lume!
 Ne ia cu frig, ne ia cu nebunie...
 Cu tremur lung, slovă o mie
 Ah, Magule, chip cioplit în univers
 !!!
 Poetul cu ochi de lapte
 Se scutură triiiist, triiiist
 Suflet de vultur, de vînt vu-vu
 Pe muntele Horeb sau Ida?
 Ay, ay, mie! Glasul lebădă al inimii....

Sufletul corb

Încet, încet nopțile devin pline
 Bate un vânt printre corbi
 Îmi sorb Câmpiile Elizee din piept
 La apus bate un vânt printre corbi.
 Îmi sângerează sternul-n muguri
 Închipuți pe ram de gheață
 Sufală a spaimă Aquillonul
 La mine, la mine în piept.
 Urlă fierbinte amar în gaura inimii frigul
 Puternic și alb glasul nimănui
 Strigă: nu-mi pasă! Nu-mi pasă de nimeni
 Mori în lacrimi și fân de cuvinte
 Mori! Vidul e leagănul tău
 Mori! Mori, biet poete
 Nimeni nu te va-nțelege.
 Mi-e viața poezie pentru cucuvea
 Mi-e viața, viața mea
 Un lung poem pentru cucuvea.
 Iubiți-mă, vă strigă fiecare cuvînt
 Iubiți-mă, iubiți-mă....
 Până la apusul pământului
 Până la adormirea Aquillonului
 Până la somnirea crivățului.
 Îmi va fi bine,
 Bine-mi va fi și cold

Când Christos va da foc țărânei
 Vreau acest foc mistuitor
 Ca pe un excurs despre cimitir
 Să-l sting cu apele prelinse
 Din ochii sfinților gătuți în cer.
 Ampretele mele, amprete...
 Degetele mele, degete...
 Ampretele, degetele, mâinile, brațele
 Miilor de suflete vidate
 Bântuite de frig, de gheață și de ne iubiri
 Stau zăbavă pe firave gâtlejuri de sfinți îngerți
 Ca furișatul sărut pe gulerul unui iubit.
 Ah! De-ai sări tu afară din pielea mea!
 Dar tu nici nu știi că poezia e vid
 Că vidul e moarte
 Că moartea e nemoarte
 Că nemoartea e nebunia ei
 Că ea necunoscută fiind
 Necunoscută din nenumire
 Mă caută s-o numesc
 Și-i rău, rău de tot
 Mi-am scos la plimbare-n lumină sufletul
 Fără un singur cuvânt! Fără doar un singur cuvânt
 Și-i rău, rău de tot.
 Încet, încet, nopțile devin pline
 Bate un vânt printre corbi
 Îmi sorb Câmpiile Elizee din piept
 La apus bate un vânt printre corbi.
 Îmi sângerează sternul-n muguri
 Îmi lipsește un singur cuvânt, doar un cuvânt
 Și-i frig, e vidul de moarte
 Moartea se deschide-n nemoarte
 Coapsele ei îmi oferă coșciugul
 Tăcuta tăcere tănuită niciunde.

Psalmul iubitului

Îmi este săvârșit sufletul pentru cântarea iubitului
 de atingerea înălțimilor sparte-n limanul rodit
 de mângâierea ierbii încolțită în nările mieilor.
 Îmi sunt săvârșite și buzele sărutate-n ascuns
 de râuri ce se scaldă-n văgăunile urșilor
 de aripile vulturilor ce păzesc înălțimile nopților.
 Îmi este săvârșit pasul pentru cuminecarea cu tine
 de frunzele ușoare palmuite de lume
 de geamătul mării ferecat în cuvânt.
 Săvârșite îmi sunt timpane, coapsele
 Săvârșite oasele, verzi mângâieri
 răcorite de atingerea arșitei tale...
 Săvârșite oasele, bețive mântuiri
 tulburate de urcușul Sionului.
 TUNET descarci, fulger, glăsuire de dună,
 Trosnet de stâncă vuieste în gheața arzândă,
 Mistuitor risipesc a liră verbele,
 Zburdă suflul – a fi – dezbrăcând temeliile lumii
 Tu râzi, iubite, ca un poem dezvirginat de cuvintele
 mele.